

et Forslag, der gaar den stik modsatte Vej og ikke, som jeg har ønsket det, indskrænker sig til at stække Vildskuddene, men netop presser Renten ned? Hvordan dette er muligt, forstaar jeg ikke, lige saa lidt som jeg forstaar det ærede Medlems Stilling, naar jeg ser hen til en anden Udtalelse af ham, der ligeledes ved første Behandling — Sp. 3821—22 — talte om Tyendesparekasserne, som han med Rette, ligesom jeg, omfatter med den største Sympati. Om disse Tyendesparekasser sagde han, at han vilde henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i, at de blev støttet i større Udstrækning af Staten, end Tilfældet hidtil havde været. Jeg skal ikke læse videre; men det ærede Medlem ønskede altsaa, at Staten i større Omfang end nu skulde støtte Tyendesparekasserne for at fremme Sparsommeligheden. I Dag gaar det ærede Medlem nu den modsatte Vej og siger: vi skal ikke give Præmie til Sparerne, vi skal tværtimod forhindre dem i at faa den Rente, der virkelig kan tilkomme dem.

Jeg forstaar heller ikke, hvorledes man ud fra Andelsvennernes Standpunkt kan slutte sig til Ændringsforslag Nr. 1. De hævder jo netop det smukke Princip, at den lille Producent skal have de tilsvarende Fordele af sin Produktion som de store Producenter, ligesom Brugsforeningsvennerne hævder, at den lille Forbruger skal kunne købe sine Varer til samme Pris som den store. Men her gaar man den stik modsatte Vej og vil gennem Lovgivningen ligefrem forhindre, at den lille Sparer faar den Rente, som der virkelig kunde ydes ham.

Jeg forstaar heller ikke Socialdemokraternes Stilling. Jeg kan forstaa deres rent principielle Standpunkt, at de vil bort fra det nuværende kapitalistiske Samfund og dermed fra Renteforholdet, men jeg forstaar ikke, at de, saa længe dette Forhold bestaar, kan ønske at forfordele den lille Mand til Fordel for Banker og Sparekasser. Og det er dog det, der sker. Forslaget her gaar ogsaa langt videre end det, som det ærede socialdemokratiske Medlem i Landstinget (Lewinsky) deroppe stillede sammen med de tidligere nævnte to Herrer. Efter det nævnte Forslag vilde man nemlig i Øjeblikket komme til en Maksimalrente af $4\frac{1}{2}$ pCt. Nu er imidlertid Socialdemokraterne svinget om, saaledes at de her kræver, at Renten skal presses ned for Indskud paa Bank- og Sparekassébog til $4\frac{1}{4}$ pCt.

Jeg anbefaler, som sagt, mit Under-

ændringsforslag Nr. 4 til Ændringsforslag Nr. 1 til Vedtagelse her i Tinget. Men jeg vil dog først og fremmest bede den højt-ærede Minister om at foranledige, og jeg vil bede Udvalgets Ordfører om at medvirke til, at denne Sag endnu en Gang bliver optaget til Drøftelse i Udvalget. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at der maa foreligge en Misforstaaelse, en Fejltagelse, som er opstaaet under det force-rede Arbejde, hvorunder Udvalget har virket i den sidste Tid. Hvis jeg møder en lille Finger udstrakt fra den Side, til hvilken jeg appellerer, skal det være mig en Glæde at tage mit Underændringsforslag Nr. 4 tilbage for at forsøge, om vi ikke endnu kan naa til en Forstaaelse paa dette Punkt. Jeg tror ikke, at dette høje Ting, at Rigsdagen vil være tjent med, at der her bliver vedtaget et Forslag, der i den Grad gaar imod Smaamandens Interesser, som Ændringsforslag Nr. 1 vil gøre det.

Eduard Larsen: Jeg vil nødig have, at de faa Ord, jeg har at sige, skulde svække Indtrykket af den baade veltalende og virkningsfulde Tale, som den foregaaende Taler, det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), holdt. Men da jeg ligesom det ærede Medlem staar paa det Standpunkt, at al Slags Tvangsforanstaltning overfor Pengeværdien er mig imod, og da det forekommer mig, at der ligger ikke saa lidt af noget saadant i det meget omtalte Ændringsforslag Nr. 1., har jeg for Fremtidens Skyld ikke villet undlade at frigøre min Samvittighed ved kort at sige et Par Ord om denne Sag. Jeg erkender, at jeg har tiltraadt dette Ændringsforslag, og jeg maa sige aabent, at jeg har kun gjort det i Haab om at faa Loven igennem. Jeg har ingen saglig Interesse af dette Ændringsforslag, og mit Haab er, at det bedste, der skal kunne siges om det, er, at dets Vedtagelse vil forblive virkningsløs, jeg haaber, at det ærede Medlem fra Nyborgs Paastand om de $4\frac{1}{4}$ pCt. ikke skal slaa til. Jeg nærer altsaa det Haab, at det i og for sig er ret ligegyldigt for Lovens Vedkommende og for Forholdenes Vedkommende, om Bestemmelsen er der eller ikke.

Men for øvrigt har jeg, bortset fra mange af de Grunde hos det ærede Medlem fra Nyborg, jeg kunde tiltræde, tillige den Grund, at jeg ikke ønsker en Fiksering af Renten, fordi jeg tror, at en saadan Fiksering i og for sig er en Illusion, Jeg tror, der er en nøje Sammenhæng